

РЕШЕНИЕ

№ 296

гр. София , 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на осемнадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Мария Райкинска

при участието на секретаря Ива А. Иванова
като разгледа докладваното от Мария Райкинска Въззивно гражданско дело
№ 20201000502511 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 ГПК.

С решение № 266/13.01.2020 г. по гр.д. № 8936/2017 г. на СГС, I-5 състав е осъдено ЗД „Бул Инс“ АД да заплати на М. И. Д., на основание чл. 432, ал.1 от КЗ, сумата от 14 000 лв. - обезщетение за неимуществени вреди, изразили се в преживени болки и страдания от леки телесни повреди, изразили се в навяхване на лявата колянна става, кръвонасядания на лявото бедро и дясното коляно, контузия на лявата лакътна става с оток, кръвонасядане и ограничени и болезнени движения, контузия на опашната кост с кръвонасядане в тази област, причинени при пътно-транспортно произшествие, настъпило на 09.03.2017 г., по вина на водача К. С. М., при управление на л.а. „Форд Ескорт“ с рег. № *****, по време на действие на застрахователен договор "Гражданска отговорност", ведно със законната лихва от 05.07.2017 г. до окончателното изплащане, като искът в останалата част до пълния предявен размер от 27 000 лв. и в частта, в която се претендира законна лихва за периода 09.03.2017 г. – 04.07.2017г., е отхвърлен като неоснователен.

Със същото решение е осъдено „ЗД „Бул Инс“ АД, на основание чл.432, ал.1 от КЗ, да заплати на М. И. Д. сумата от 302.40 лв. -обезщетение за имуществени вреди, изразили се в разходи за консумативи и лечение, направени през периода 10.03.2017 г. - 23.05.2017 г., по фактури и касови бонове към тях № № 199/10.03.2017г. за закупена ортеза за крак, фактура № 834/05.05.2017г. за закупени „Долетин сашета“, фактура № 836/23.05.2017 г. за закупено лекарство „Бонген“, фактура № 30004928/28.04.2017 г. за заплатена такса „стационар“ и фактура № 00018306/12.04.2017г. за закупена наколенка, които разходи са направени за лечение на телесни повреди, причинени при ПТП на 09.03.2017 г., по вина на водача К. С. М., при управление на л.а. „Форд Ескорт“ с рег. № *****, по време на действие на застрахователен договор "Гражданска

отговорност", ведно със законната лихва, считано от 05.07.2017 г. до окончателното изплащане, **като искът в останалата част** до пълния предявен размер от 303 лв. и в частта, в която се претендира законна лихва за периода 09.03.2017 г. – 04.07.2017г., е отхвърлен като неоснователен.

Със същото решение е ОСЪДЕН К. С. М., да заплати на „ЗД „Бул Инс“ АД, на основание чл. 500, ал.1, т.1 от КЗ, сумата от 14 302.40 лв. – обща стойност на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, причинени при пътно-транспортно произшествие на 09.03.2017 г., ведно със законната лихва от 05.07.2017 г. до изплащане на вземането, тъй като е управлявал моторно превозно средство под въздействието на наркотици, при условие, че „ЗД „Бул Инс“ АД заплати на М. И. Д., ЕГН *****, присъденото по предявения иск с правно основание чл. 432, ал.1 от КЗ застрахователно обезщетение за неимуществени и имуществени вреди в общ размер от 14 302.40 лв., ведно със законната лихва, считано от 05.07.2017 г. до окончателното изплащане.

Ищцата М. И. Д. е депозирала въззивна жалба вх. № 16495/07.02.2020 г., с която обжалва първоинстанционното решение в частта, с която е отхвърлен иска ѝ за неимуществени вреди за сума над 14 000 лева до претендираните 27 000 лева. Намира решението за неправилно, необосновано, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Първоинстанционният съд пропуснал да вземе предвид при определяне справедливия размер на обезщетението в пълна степен получените травми на жалбоподателката. Не били обсъдени в пълнота събраните доказателства. Фактическите изводи на съда не съответствали на събраните по делото доказателства. Не били отчетени в пълнота настъпилите болки и страдания. Не била изяснена икономическата конюнктура. Предвид изложеното определеният размер на обезщетението се явявал занижен. Съвкупната преценка на всички обуславящи обстоятелства налагала извод, че справедливото обезщетение е 27 000 лева.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК не е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ответника ЗД „Бул Инс“ АД и третото лице помагач К. С. М..

Въззивна жалба е депозирал и ответникът ЗД „Бул Инс“ АД с вх. № 13440/03.02.2020 г., с която обжалва първоинстанционното решение в частта, в която е осъден да заплати на М. Д. сума над 5 000 лева до общо присъдените 14 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди, както и в частта, с която са присъдени 302.40 лева – обезщетение за имуществени вреди и съответно моли решението да бъде отменено в обжалваната част. Не се установявало по делото, че ПТП е реализирано изцяло поради виновно противоправно поведение на водача на Форд Ескорт с рег. № 4562 KB. Пострадалата до голяма степен допринесла за настъпване на вредоносния резултат – не предприела никакви мерки за себеопазване и нарушила чл. 113 и чл. 32, ал. 2 ЗДвП. Пешеходката пресичала пътното платно без да се увери в собствената си безопасност и без да съобрази отстоянието до приближаващото ПТП и неговата скорост, още повече – на необозначено за това място. Съпричиняването било в размер поне на 90%. Оспорва размера на вредите и като завишен и в нарушение принципа на справедливостта по чл. 52 ЗЗД.

Отговор на въззивната жалба на ЗД „Бул Инс“ АД не е депозирал.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Следователно относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан и следва да

се произнесе в рамките на наведените от страните оплаквания, като обаче следва служебно да провери спазването на императивни материалноправни разпоредби, приложими към спора (така т. 1 от тълк. решение № 1/2013г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК).

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с правилността, като взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания акт и прецени събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Ищцата М. И. Д. е твърдяла в исковата си молба, че на 09.03.2017 г. настъпило пътно-транспортно произшествие по вина на водача на лек автомобил „Форд Ескорт“ с рег. № *****, чиято отговорност била застрахована по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ от ЗД „Бул Инс“ АД. При пътно-транспортното произшествие на ищцата били причинени телесни повреди, от които претърпяла неимуществени вреди, изразили се в болки и страдания от получено навяхване на лява колянна става с частично скъсване на коленни връзки, кръвонасядания на лявото бедро и дясното коляно, контузия на лява лакътна става, изразена с голям оток, кръвонасядания по цялото тяло, ограничени болезнени движения, контузия на опашната кост, изразена с болезненост и кръвонасядане в тази област. Счита, че справедливото обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 27 000 лева. Наред с това претърпяла и имуществени вреди, изразили се в разходи за лечение на стойност 303 лв. Твърди, че поканила ответника да ѝ заплати обезщетение за претърпените вреди, но той постановил отказ по застрахователната претечия. Предвид изложените доводи, моли съда да осъди ответника да ѝ заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 27 000 лв. и обезщетение за имуществени вреди в размер на 303 лв., ведно със законната лихва, считано от 09.03.2017г. до окончателното изплащане.

Ответникът ЗД „Бул Инс“ АД е оспорвал предявените искове, като е поддържал следните възражения: оспорвал е механизма на настъпване на ПТП; оспорвал е твърденията, че поведението на сочения от ищцата деликвент е било виновно и противоправно; оспорвал е ищцата да е претърпяла вреди; оспорвал е наличието на причинно-следствена връзка между пътно-транспортното произшествие и описаните от ищцата вреди; поддържал е възражение за съпричиняване на вредите от пострадалата, която нарушила чл.113 и чл.32, ал.2 от ЗДвП, тъй като пресякла пътното платно на необозначено за това място, без да се увери в собствената си безопасност, не съобразила разстоянието до приближаващото МПС и неговата скорост на движение; оспорвал е размера на исковете.

Третото лице – помагач К. С. М. е оспорвал предявените искове. Твърдял е, че не е изяснен механизмът на настъпване на произшествието; поддържал е възражение за съпричиняване на вредите от пострадалата, която допуснала нарушения на чл.113 от ЗДвП и чл.32, ал.2 от ЗДвП, тъй като пресякла пътното платно на няколко метра от пешеходната пътека, излязла на улицата без да се огледа и да се увери в собствената си безопасност, без да се съобрази с движението на моторните превозни средства; оспорвал е ищцата да е претърпяла вреди; оспорвал е наличието на причинно-следствена връзка между пътно-транспортното произшествие и описаните от ищцата вреди; оспорвал е размера на иска.

Предявен е и обратен иск от ЗД „Бул Инс“ АД против К. С. М. с правно основание чл.500, ал.1, т.1 от КЗ. Ищецът по обратния иск е твърдял, че ответникът

управлявал процесния лек автомобил под влияние на наркотици (канабис) или други упойващи вещества. В случай, че бъде уважен предявения иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ за заплащане на обезщетение за вреди, причинени от К. С. М. при управление на МПС, моли съда да го осъди да му заплати сумата от 25 100 лева, представляваща част от общо дължими 27 303 лв.

Ответникът по обратния иск К. С. М. го е оспорвал, поради съображения за неоснователност на предявените срещу застрахователя искове по чл.432, ал.1 от КЗ.

Пред първата инстанция са събрани писмени доказателства, изслушани са свидетелски показания, заключения на САТЕ и СМЕ.

По делото е приет и не е оспорен Констативен протокол относно ПТП, настъпило на 09.03.2017 г. в гр. София, ул. „Пиротска“ на пешеходната пътека в района на кръстовището с бул. „Христо Ботев“ между лек автомобил с рег. № *****, управляван от К. С. М. и пешеходките М. И. Д. и К. К. Г.. В обстоятелства и причини за ПТП е посочено, че на 09.03.2017 г. около 19.15 ч. в гр. София автомобил Форд Ескорт с рег. № *****, управляван от К. С. М. се движел по ул. „Пиротска“ с посока на движение от ул. „Одрин“ към ул. „Братя Миладинови“ и в района на кръстовището с бул. „Христо Ботев“ навлиза на разрешен сигнал на работеща в автоматичен режим светофарна уредба, но не може да премине до следваща смяна на сигнала на светофарната уредба, като не пропуска и реализира ПТП с пресичащите по пешеходната пътека, обозначена с хоризонтална пътна маркировка М8.2 от ЗДвП отдясно наляво спрямо движението на автомобила, на разрешен (зелен) сигнал на светофарната уредба, пешеходци К. К. Г. и М. И. Д..

Въз основа на събраните по делото писмени доказателства по делото е изслушано заключение на автотехническата експертиза, изготвено от вещото лице инж. Е., от което се установява следният механизъм на ПТП: На 09.03.2017г., около 19:15 часа, в гр. София, л.а „Форд Ескорт“ с рег. № ***** се е движел по ул. „Пиротска“ с посока на движение от ул. „Одрин“ към ул. „Братя Миладинови“ и в района на кръстовището с бул. „Христо Ботев“ е навлязъл на разрешен сигнал на работеща в автоматичен режим светофарна уредба, но не е могъл да премине до следваща смяна на сигнала на светофарната уредба и е реализирал ПТП с пресичащите отдясно наляво спрямо движението на автомобила пешеходки К. К. Г. и М. И. Д., които са преминавали на зелен сигнал на светофарната уредба по пешеходната пътека, обозначена с хоризонтална пътна маркировка М8.2 от ЗДвП. Първоначалното съприкосновение между лекия автомобил и пешеходката Д. най-вероятно е настъпило по дължина на пътното платно на ул. „Пиротска“, непосредствено след бул. „Христо Ботев“, считано по посоката на движение на автомобила, а по широчина на пътното платно - на около 1,0 метър вляво от десния край на платното за движение, считано по посоката на ориентация на лекия автомобил. Видимостта на водача на автомобила не е била ограничена от препятствия на пътното платно. Преди настъпване на произшествието и в момента на удара, пешеходките са пресичали на обозначено за целта място - пешеходна пътека тип М8.2 от ЗДвП. Водачът на лек автомобил „Форд Ескорт“ е имал техническа възможност да избегне настъпването на удара, ако е изчакал преминаването на пресичащите по пешеходна пътека тип М8.2 пешеходки. От техническа гледна точка, причина за настъпване на процесното ПТП е поведението на водача на лек автомобил „Форд Ескорт“, който не е изчакал преминаването на пресичащите по пешеходна пътека тип М 8.2 пешеходки.

Представени са медицински документи и болнични листове, видно от които ищцата е била в отпуск поради временна нетрудоспособност от 23.03.2017 г. до

04.07.2017 г.

По делото е изслушано и заключение на Съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещото лице д-р К. С. – ортопед травматолог въз основа на представени по делото медицински документи и личен преглед на ищцата. От заключението, се установява, че при ПТП М. Д. е получила следните леки телесни увреди:

Навяхване на лявата колянна става, кръвонасядания на лявото бедро и дясно коляно, контузия на лявата лакътна става, изразена с оток, кръвонасядане и

ограничени и болезнени движения, контузия на опашната кост с кръвонасядане в тази част, които са довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. При направения ЯМР на лява колянна става е установено частично разкъсване на вътрешната колатерална връзка на лява колянна става.

Възстановителният период е продължил 4 месеца, като през първите 60 дни болките са били с по-голям интензитет. Причинените на ищцата телесни повреди са в причинно-следствена връзка с процесното ПТП.

Спрямо пострадалата е приложено консервативно лечение с поставяне на гипсова имобилизация на лява колянна става за 45 дни, проведени са курсове по физиотерапия и рехабилитация след свалянето на гипсовата имобилизация прегледа, извършен на 21.04.2019 г., е установено, че е запазен обемът на движение на лявата колянна става, болезнен в крайната си фаза на свиване. Липсват данни в медицинската документация ищцата да страда от придружаващи заболявания, които биха могли да повлияят на срока и начина на протичане на възстановителния период.

За установяване на претърпените от ищцата неимуществени вреди са събрани и гласни доказателствени средства. От показанията на свидетеля Г. Ч., който живее на семейни начала с пострадалата, се установява, че след катастрофата тя е изпитвала силни болки в коляното, в лявата ръка и в левия крак. Свидетелят я е видял непосредствено след пътно-транспортното произшествие да лежи на постлан найлон върху пешеходната пътека, не можела да помръдне. След първоначалния преглед в „Пирогов“ ѝ поставили гипс, лежала на легло 20 дни. После започнала да се опитва да става, около 40-45 дни останала с поставения гипс и не можела да се движи. Непосредствено след катастрофата не можела да се грижи сама за себе си, разчитала изцяло на свидетеля за спазване на личната си хигиена, за обличане и събличане, за обичайни дейности в ежедневието. Катастрофата се отразила негативно на психологическото ѝ състояние - преди тя шофирала, управлявала и колата на свидетеля, била с добри умения като водач на автомобил, сега се страхувала твърде много, страхът при нея бил „по-голям от всичко останало“, поради което свидетелят счита, че ищцата вече не е добър шофьор. Когато той карал кола, често М. без видима причина му казвала да внимава за пешеходец на пътя или да внимава за движеща се край тях кола. Пострадалата се залежала твърде дълго след травмата, не се виждала с приятели, а преди обичала да ходи на планина, плановите ѝ за кариерно израстване се провалили, искала да постигне повече в работата си, но била уведомена, че няма как това да се случи, защото дълго време отсъствала от работното си място.

Представени са фактури и касови бонове към тях № № 199/10.03.2017г. за закупена ортеза за крак, фактура № 834/05.05.2017г. за закупени „Долетин сашета“, фактура № 836/23.05.2017 г. за закупено лекарство „Бонген“, фактура № 30004928/28.04.2017 г. за заплатена такса „стационар“ и фактура № 00018306/12.04.2017г. за закупена наколенка.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав намира следното от правна страна:

За да бъде уважен прекият иск на пострадалия срещу застрахователя на делинквентна следва да се установят две групи факти. От една страна трябва да се установи наличието на застрахователно правоотношение между ответника в качеството на застраховател и прекия причинител на увреждането в качеството на застрахован. От друга страна следва да са налице кумулативно всички елементи от сложния фактически състав на неправомерното увреждане по чл. 45, ал. 1 от ЗЗД - извършено виновно от делинквентна противоправно деяние, от което да са настъпили в причинно - следствена връзка вреди за пострадалия от сочения вид и в търсения размер. Единствено за наличие на вината законът въвежда с разпоредбата на чл. 45, ал. 2 от ЗЗД оборима презумция. Застрахователят отговаря в обема и до размера, в който отговаря застрахования водач.

Пред въззивната инстанция не е спорно настъпването на ПТП и вината на водача на лекия автомобил К.М., наличието на валидна застраховка „Гражданско отговорност“ с ответното дружество, както и че М. Д. е получила в причинна връзка с ПТП сочените от нея травми. Спорен е размерът на справедливото обезщетение за претърпените от ищцата имуществени и неимуществени вреди, включително в тази връзка се поддържа направеното възражение за съпричиняване на вредите от страна на ищцата с твърдения, че същата е пресичала на необозначено за целта място и без да се съобрази с отстоянието и скоростта на МПС.

При събраните доказателства, относно размера на дължимото се на ищцата обезщетение за неимуществени вреди, при приложение нормата на чл. 52 ЗЗД, съдът намира следното:

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост - чл. 52 ЗЗД. Според приетото в Постановление № 4/23.12.1968г. на Пленума на ВС понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат пред вид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обстоятелства при телесни увреждания са характерът, броят и начинът на увреждането, обстоятелствата, при които е извършено, евентуално допълнително влошаване на здравословното състояние на пострадалия, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и пр. От друга страна в константната съдебна практика на ВКС (обективизирана в решения, постановени по реда на чл. 290 от ГПК – напр. решение № 83 от 06.07.2009 г. по т.д. № 795/2008 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 151 от 12.11.2013 г. по т.д. № 486/2012 г., ТК, II т.о., решение № 130 от 09.07.2013 г. по т.д. № 669/2012 г. на ВКС, ТК, II т.о., и мн.др.) се приема, че при определяне на справедливото обезщетение за неимуществени вреди, следва да се вземат предвид във всеки конкретен случай установените по делото конкретни обстоятелства, свързани с характера и тежестта на увреждането, интензитета и продължителността на претърпените физически и емоционални болки и страдания, а така също и икономическото състояние в страната към момента на увреждането, израз на което са и установените лимити на отговорност на застрахователя към този момент. В мотивите на решението си, съдът следва конкретно да посочи същите обстоятелства и да обоснове значението им за размера на неимуществените вреди.

Като съобрази установените с писмени доказателства и СМЕ увреждания и последиците от тях, и свързаните с тях физически и психически болки и страдания на ищцата, техния вид, интензитет и продължителност, обусловени от вида и тежестта на

уврежданията, възрастта на ищцата при ПТП – 40 г. – възраст, която се характеризира с много динамичен начин на живот; обстоятелството, че ежедневието на ищцата е било рязко променено, като основният възстановителен период е продължил до 4 месеца, като през първите 60 дни е изпитвала значителни болки и над три месеца е била в отпуск поради временна нетрудоспособност; че за известно време след ПТП предвид травмата на ляво коляно и поставената гипсова имобилизация за срок от 45 дни е имала нужда от чужда помощ за елементарни битови и хигиенни нужди; нуждата от рехабилитация и физиотерапия; леката остатъчна болка при свиване на ляво коляно; несъмнено големия стрес, който е преживяла ищцата и остатъчните психологически прояви на страх от шофиране и страх да не катастрофира; че ищцата е получила травми, които са представлявали състояние, неопасно за живота; че ищцата не е лекувана оперативно; лимитите на застрахователните обезщетения и икономическите условия в страната към 2017 г. и като се съобрази принципа на справедливост, залегнал в разпоредбата на чл.52 ЗЗД, съдът намира, че размерът на адекватната обезвреда на претърпените от ищцата неимуществени вреди от ПТП не е по-нисък от претендираните 27 000 лева. Ето защо е неоснователно възражението на застрахователя, че определеният от първоинстанционния съд размер е завишен, а от друга страна е основателно оплакването на ищцата, че определеният ѝ размер на обезщетението не отговаря на принципа на справедливостта при неправилно приложение на чл. 52 ЗЗД.

Неоснователна е въззивната жалба в частта срещу присъденото обезщетение за имуществени вреди в размер на 302.40 лева. Видно от представените амбулаторни листове на ищцата е била поставена тютурна шина, предписвана ѝ е физиотерапия, Репарил Гел, Бонген за пиене. Представените фактури за консумативи и лекарства са от периода на възстановяване на ищцата и несъмнено са свързани с нейното лечение от травмите от ПТП. С тях е закупена ортеза и наколенка, Бонген и „Долетин сашета“ (хранителна добавка за подобряване проблеми със ставите или техни увреждания), заплатена е такса стационар, които са послужили за нейното лечение и същите са именно на обща стойност 302.40 лева.

Застрахователят е поддържал пред настоящата инстанция направеното пред първата инстанция възражение за съпричиняване с твърдения, с твърдения, че същата е пресичала на необозначено за целта място и без да се съобрази с отстоянието и скоростта на МПС.

Категорична и безпротиворечива е съдебната практика, че за да е налице съпричиняване по смисъла на чл.51, ал.2 ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно. Както е посочено в решение № 169/28.02.2012 г. по т. д. № 762/2010 г. на ВКС, II т. о., релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл.51, ал.2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало (наред с неправомерното поведение на причинителя) до увреждането като неблагоприятен резултат. Дори поведението на пострадалия да е виновно и противоправно, то следва да е в причинна връзка с вредите, за да е налице съпричиняване (така решение № 45/15.04.2009г. по т.д. № 525/ 2008г. на ВКС, II т.о; решение № 206/ 12.03.2010г. по т.д. № 35/ 2009г. на ВКС, II т.о.; решение № 58/ 29.04.2011г. по т.д. № 623/ 2010 г. на ВКС, II т.о. и др.) Безпротиворечива е съдебната практика и по въпроса, че доказателствената тежест за наличието на съпричиняване е на направилия възражението ответник.

В случая не се установява твърдението, че ищцата е пресичала на необозначено

за целта място, напротив, от Констативния протокол и заключението на САТЕ се установява, че тя е пресичала на пешеходна пътека, обозначена със знак М8.2.

Неоснователно е също поддържаното твърдение, че е налице съпричиняване тъй като при пресичането ищцата не се е съобразила с отстоянието и скоростта на движещите се МПС. От Констативния протокол и заключението на САТЕ се установява, че кръстовището е било регулирано с автоматична светофарна уредба, а ищцата е пресичала на зелен светофар. Съгласно отговора, даден в т. 6, б. „б“ от Тълкувателно решение № 2/22.12.2016 г. по тълк.д. № 2/2016 г. на ОСНК на ВКС при пресичането на пешеходците на местата, регулирани със светофарни уредби преминаването им следва да се определя не от наличието на пешеходна пътека, а от вида на светлинните сигнали, които имат приоритет съобразно установената градация на задължителност в чл.7 от ЗДвП. Затова на регулирано със светофарна уредба място правото на пешеходеца при пресичане на пътното платно е абсолютно и безусловно при навлизане на разрешен за него сигнал на светофарната уредба. Налице е съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пешеходец при пресичане на местата, регулирани със светофарни уредби, в случаите, когато водач на моторно превозно средство е нарушил правилата за движение относно скоростта по ЗДвП, само ако пешеходецът не е спазил светлинната сигнализация на светофарната уредба. Посоченото обосновава извод, че щом ищцата е пресичала на обозначено за пресичане от пешеходци място при регулиране на движението със светофар, като е пресичала на зелен светофар, то нейното предимство е абсолютно и тя не е била длъжна да съобразява чл. 113 и чл. 114 ЗДвП, поради което и в случая съпричиняване поради неспазване на тези разпоредби не е налице.

Предвид посоченото, настоящият състав намира, че определените обезщетения не следва да бъдат намалявани по реда на чл. 51, ал. 2 ГПК.

Поради достигане от въззивния съд до извод относно размера на справедливото обезщетение за неимуществени вреди, различен като краен резултат с изводите на СГС, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която искът по чл. 432, ал. 1 КЗ за заплащане на неимуществени вреди е отхвърлен за сума над 14 000 лева до 27 000 лева, като на ищеца следва да бъдат присъдени още 13 000 лева. В останалата част във връзка с главните искове първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Съгласно чл. 271, ал. 2 ГПК, при отмяна на решението по главния иск се възстановява висиящността и по евентуално съединените с него искове. Предмет на разглеждане пред първата инстанция е бил обратен иск на застрахователя против трето лице помагач по чл. 500 КЗ, предявен в условията евентуалност. Решението по евентуалния иск не е обжалвано от страните и като влязло в сила, се ползва със сила на пресъдено нещо по отношение на предвидените материални предпоставки, пораждащи регресната отговорност на прекия извършител към застрахователя по чл. 500 КЗ, ал. 1, т. 1 - управление на ППС под въздействието на наркотици. Различният изход на материалноправния спор по главния иск (уважаване на иска за неимуществени вреди в по-висок размер) ще има за последица присъждане в тежест на делинквента допълнителните суми, които застрахователят е осъден да заплати на третото увредено лице, ведно със законната лихва от началната дата на изискуемост, приета от първата инстанция – 05.07.2017 г. Следва да бъде съобразено също, че застрахователят е предявил обратния иск частично в размер на 25 100 лева от обща претенция в размер на 27 303 лева, поради което следва да му бъдат присъдени допълнително само 10 797.60 лева по обратния иск.

По разноските: При този изход от спора право на разноски в настоящото производство по главните иски има ищцата.

Ищцата не е направила такива пред въззивната инстанция, тъй като е освободена от внасяне на държавна такса по реда на чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК.

Същата обаче е представлявана безплатно от адвокат, видно от представения пред СГС договор за правна помощ с адв. Т. П., като е направено искане да ѝ бъде определено адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА. При защитаван интерес от общо 22 302.40 лева минималният размер съобразно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 1199.07 лева, които, съобразно защитения материален интерес следва да ѝ бъдат изцяло.

Пред въззивната инстанция застрахователят не е доказал разноски по обратния иск и такива не му се дължат.

Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която ищцата е осъдена да заплати на застрахователя разноски в размер на 42.87 лева.

На адв. П. следва да бъдат присъдени допълнително за СГС още 642.30 лева.

Застрахователят следва да заплати по сметка на САС 260 лева – държавна такса и по сметка на СГС – още 520 лева, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

К.М. следва да доплати на ЗД „Бул Инс“ АД още 42.45 лева по обратния иск пред СГС.

Воден от изложеното, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 266/13.01.2020 г. по гр.д. № 8936/2017 г. на СГС, I-5 състав в частта, в която е отхвърлен иска на М. И. Д., ЕГН ***** против ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482 за заплащане на обезщетение на неимуществени вреди, претърпени от ПТП на 09.03.2017 г. за сума над 14 000 лева до 27 000 лева, както и в частта, в която на ЗД „Бул Инс“ АД са присъдени разноски в размер на 42.87 лева и вместо него постановява:

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482 да заплати на М. И. Д., ЕГН ***** **допълнително 13 000 лева**, към вече присъденото ѝ от СГС обезщетение за неимуществени вреди в размер на 14 000 лева, претърпени от ПТП на 09.03.2017 г., **ведно със законната лихва** от 05.07.2017 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА К. С. М., ЕГН ***** да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482 сумата **10 797.60 лева** по обратния иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1 КЗ, допълнително към присъдените от СГС по обратния иск 14 302.40 лева, ведно със законната лихва от 05.07.2017 г. до окончателното изплащане на вземането, поради причиняване на ПТП на 09.03.2017 г. под въздействие на наркотици, **при условие че** ЗД „Бул Инс“ АД заплати на М. И. Д. присъденото по предявения иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ застрахователно обезщетение за имуществени и

неимуществени вреди над 14 302.40 лева до 25 100 лева, ведно със законната лихва от 05.07.2017 г. до окончателното изплащане на задължението.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 266/13.01.2020 г. по гр.д. № 8936/2017 г. на СГС, I-5 състав в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482 да заплати на адв. Т.И. П., ЕГН *****, гр. София, ул. „Банат“ № 11-13, офис 5 сумата **1199.07 лева**, – адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА за въззивното производство, както и **допълнително 642.30 лева** – адвокатско възнаграждение пред СГС.

ОСЪЖДА ЗК „Бул Инс“ АД да заплати в бюджета на съдебната власт по сметка на САС държавна такса в размер на **260 лева** и по сметка на СГС -държавна такса **от още 520 лева**.

ОСЪЖДА К. С. М., ЕГН *****, да заплати на ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482 сумата **42.45 лева** – разноси пред СГС по обратния иск по чл. 500 КЗ, допълнително над присъдените от СГС.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ЗД „Бул Инс“ АД – К. С. М., ЕГН *****, гр. ***, ж.к. „****“, бл. ***, вх. *, ет. *, ап. *.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на предпоставките на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____